

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและปัญหา

ปริจเฉท(discourse) เป็นหน่วยภาษาสำหรับการสื่อสารที่มีองค์ประกอบเป็นประโยคหรืออนุพจน์ คุณสมบัติที่ทำให้ปริจเฉทต่างจากประโยคหรืออนุพจน์ที่เรียงต่อกัน คือ ความเป็นเอกภาพทางความหมายของปริจเฉท ดังจะเห็นได้จากการเปรียบเทียบข้อมูลในข้อ(1)ซึ่งเป็นประโยคที่เรียงต่อกันแต่ไม่เป็นปริจเฉทเพราะไม่มีเอกภาพทางความหมาย และ (2)ซึ่งเป็นปริจเฉทเพราะมีเอกภาพทางความหมาย ดังต่อไปนี้

- (1) การจราจรในปัจจุบันติดขัดมากขึ้นทุกวันและประชาชนก็เพิ่มมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นข้าวของเครื่องใช้ก็มีราคาแพงขึ้นอาจเป็นไปได้ว่าค่ารถเมล์อาจจะต้องขึ้นราคาค้าง
- (2) นักเรียนทุกคนต้องทำการบ้านมาส่งพรุ่งนี้ ไม่งั้นนักเรียนต้องโดนตีและถูกทำโทษ เคยมีนักเรียนบางคนฝ่าฝืนกฎนี้ไม่ยอมทำมาส่งเลยโดนทำโทษโดยการยื่นขาเดือวคาบไม้บรรทัดอยู่หน้าห้อง

จะเห็นได้ว่าเอกภาพของปริจเฉทเกิดจากความเชื่อมโยงของการพูดถึงแก่นความเดียวกัน คือ นักเรียน

งานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษาการเชื่อมโยงแก่นความระดับปริจเฉท (discourse topic) โดยมุ่งศึกษาความต่อเนื่องของแก่นความในปริจเฉทที่ปรากฏในอนุพจน์ที่ประกอบกันเข้าเป็นปริจเฉท ได้มีนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ทำการศึกษารวบรวมแก่นความในปริจเฉทในภาษาต่างๆ เช่น ภาษาฮินดี (Hinds: 1983), ภาษาสเปน (Bentivoglio: 1983), ภาษาอังกฤษภาษาพูด (Givon: 1983), ภาษาอังกฤษภาษาเขียน (Brown: 1983) และได้พบว่ามีรูปแบบแสดงแก่นความหลายรูปที่ใช้ดำเนินความต่อเนื่องของแก่นความในปริจเฉท เช่น รูปแบบแสดงที่เป็น สัญลักษณ์ สรรพนาม และ นามวลีชี้ชัด เป็นต้น และรูปแบบเหล่านี้มีค่าความ

ต่อเนื่องมากน้อยลดหลั่นกันตามทฤษฎี ของ กิวอน (1983: 17-20)

เนื่องจากยังไม่มีการศึกษาการเชื่อมโยงกับความระดับปริจเจทในภาษาไทยในลักษณะดังกล่าวมาก่อน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาลักษณะความต่อเนื่องของแก่นความในปริจเจทในภาษาไทย ว่า มีการใช้รูปแสดงแก่นความรูปใดบ้างในการดำเนินความต่อเนื่องในปริจเจท และรูปแสดงเหล่านั้นมีค่าความต่อเนื่องเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ แม้ว่าจะมีการศึกษาเรื่องรูปภาษาที่แสดงความเชื่อมโยงมาแล้วโดย ประภาพร มณีโรจน์ (2528) ซึ่งเรียกรูปเหล่านั้นว่า รูปแทน แต่ก็เป็นการศึกษาเรื่องความถี่ในการปรากฏของรูปแทนแต่ละรูป ยังไม่ได้ศึกษาเรื่อง ค่าความต่อเนื่องของรูปแทนเหล่านั้นในการแสดงความเชื่อมโยงของแก่นความในปริจเจทในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาในทัศนปริจเจทเพราะเป็นปริจเจทที่เกิดจากการแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนหรือผู้ส่งสาร และมีการเชื่อมโยงความอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. วิเคราะห์รูปแสดงแก่นความที่ดำเนินความต่อเนื่องของแก่นความในทัศนปริจเจท
2. หาค่าความต่อเนื่องของรูปแสดงแก่นความเพื่อดูความลดหลั่นของค่าความต่อเนื่อง

สมมติฐานในการวิจัย

1. รูปแสดงแก่นความที่ดำเนินความต่อเนื่องของแก่นความในทัศนปริจเจทมี 3 ชนิด ได้แก่ นามวลี สรรพนาม และ สัณรูป
2. ค่าความต่อเนื่องของรูปแสดงแก่นความที่ดำเนินความต่อเนื่องของแก่นความในปริจเจทมีความแตกต่างและลดหลั่นกันไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษารูปแสดงแก่นความระดับ คำและวลี ที่ดำเนินความต่อเนื่องของแก่นความในปริจเจท ในตำแหน่งแก่นความและ/หรือประธาน

2. ศึกษาข้อมูลในทัศนปริจเฉทของนักเรียนในช่วงอายุระหว่าง 16-18 ปี ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเซนต์จอร์จัน จำนวน 10 คน

คำอธิบายศัพท์ที่ปรากฏในงานวิจัย

1. ปริจเฉท(discourse) เป็นหน่วยภาษาในระดับสูงกว่าประโยค เกิดจากการเรียงต่อเนื่องกันไปของประโยคโดยมีเอกภาพทางความหมาย และการที่ประโยคจะเรียงกันไปอย่างมีเอกภาพทางความหมายนั้น จะต้องมีการเชื่อมโยงซึ่งเกิดจากกลไกหลายอย่าง ดังที่นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ให้คำนิยามไว้ เช่น

"...some postulated unit higher than the sentence, for example the paragraph, or some larger entity such as episode or topic unit."

(Halliday 1977: 10)

"...a sequence of propositions whose content is not random but interconnected. The connections occur both between separate bits of message information and between message and contextual information."

(Werth 1984: 8)

Longacre (1983) ยังได้จัดแบ่งประเภทของปริจเฉทซึ่งได้ใช้เกณฑ์ทางความหมาย (notional criteria) 2 เกณฑ์คือความสำคัญของการมีตัวละคร (Agent Orientation) และ ความสำคัญของการเรียงเหตุการณ์หรือสถานการณ์ไปตามมิติของเวลา (Contingent Temporal Succession) ซึ่งสามารถแบ่งประเภทของปริจเฉทได้ 4 ประเภท ดังนี้

1.1 นิทานปริจเฉท(narrative discourse) จะเป็นการให้ความสำคัญกับเกณฑ์ทางความหมายทั้ง 2 เกณฑ์ คือ ให้ความสำคัญกับการมีตัวละคร และการมีการเรียงลำดับเวลา เช่น นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย เป็นต้น

1.2 ปฏิบัติปริจเฉท(procedural discourse) จะไม่ให้ความสำคัญกับการมีตัวละครแต่จะให้ความสำคัญกับการเรียงลำดับเหตุการณ์ตามเวลาของการปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ตำราอาหาร คู่มือ การใช้ หรือ การติดตั้งอุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น

1.3 ปราศรัยปริจเฉท(behavioural or hortatory discourse) จะ

ให้ความสำคัญกับการมีตัวละครแต่ไม่ให้ความสำคัญในเรื่องเวลา เช่น คำปราศรัย บทเทศน์
ของพระ คำปราศรัยของนักการเมือง เป็นต้น

1.4 ทศนปริจเฉท(expository discourse) จะไม่ให้ความสำคัญกับการมี
ตัวละคร และ การเรียงลำดับเหตุการณ์ตามเวลา แต่จะเป็นการแสดงความคิดเห็น เช่น
บทความทางวิชาการ บทบรรณาธิการ เป็นต้น

2. หน่วยเชื่อม(connector) Werth(1984:69)ให้นิยามหน่วยเชื่อมว่าเป็นหน่วย
ภาษาซึ่งให้ความหมายบอกการเชื่อมโยงองค์ประกอบในอนุพจน์หรือในประโยค หรือแม้แต่ ใน
ปริจเฉท

ตัวอย่างหน่วยเชื่อมในภาษาอังกฤษ เช่น so, and, or, if, however

ตัวอย่างหน่วยเชื่อมในภาษาไทย เช่น และ, แต่, หรือ, มิฉะนั้น...ก็

นอกจากนี้การเชื่อมโยงซึ่งใน(เพ็ชรศิริ: 2535)เรียกว่า cohesion ยังสามารถ
แบ่งได้เป็น 2 ระดับ คือ

2.1 การเชื่อมจุลภาค(micro cohesion) เป็นการเชื่อมโยงที่มีขอบเขต
เฉพาะเพื่อบอกความสัมพันธ์ระหว่างอนุพจน์ หรือกลุ่มอนุพจน์

2.2 การเชื่อมมหภาค(macro cohesion) เป็นการเชื่อมโยงที่อยู่ในระดับ
กว้าง เพื่อบอกความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของส่วนต่างๆในปริจเฉท

3. โครงสร้างความ(information structuring)คือ การกำหนดโครงสร้าง
ของประโยคแต่ละประโยคในปริจเฉทตามปัจจัยการเลือกใช้(functional factor)ของผู้พูด
ว่าจะเรียบเรียงเนื้อหา(message)อย่างไร โครงสร้างควมนี้มีทั้งในระดับปริจเฉทและระดับ
อนุพจน์ ในระดับอนุพจน์ โครงสร้างควมจะประกอบด้วยแก่นความ(topic) และเนื้อหา
(comment) (เพ็ชรศิริ: 2535)

4. แก่นความ(topic)เป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งในโครงสร้างควมซึ่งบอกว่าประโยค
แต่ละประโยค หรือปริจเฉทแต่ละปริจเฉท เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร (Li: 1976) แยกได้เป็น
2 ระดับ คือ

4.1 แก่นความระดับประโยค(sentence topic) เป็นส่วนของประโยค
หรือเป็นส่วนซึ่งให้ข้อความเก่าและจะได้รับการขยายความต่อไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

<u>topic</u>	<u>comment</u>
(แก่นความในประโยค)	(เนื้อหาในประโยค)

<u>แมวสีเทา</u>	กำลังเดินมากินข้าว
-----------------	--------------------

แก่นความของประโยคก็คือ แมวสีเทา เป็นสิ่งที่ผู้พูดคาดเดาว่าผู้ฟังรู้จักแมวสีเทาแล้ว
ดังนั้น แมวสีเทา จึงเป็นความเก่าที่จะได้รับการขยายความจากความใหม่หรือจากเนื้อหาต่อไป

4.2 แก่นความระดับปริจเจต(discourse topic) เป็นส่วนของปริจเจต
หรือเป็นส่วนซึ่งให้ข้อความเก่าและจะได้รับการขยายความด้วยเนื้อหาที่นำเสนอในรูปของอนุภาค
และรูปของประโยคที่ประกอบกันขึ้นเป็นปริจเจตนั้นๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

แมวของหนู มี 5 ตัว ตัวแรกสีขาว ตัวที่สองสีดำ ตัวที่สามและสี่มีสีผสม

สลัดกันระหว่างสีขาวกับสีดำ ส่วนตัวสุดท้ายมีสีเทาเหมือนแม่ของมัน

แก่นความของปริจเจตเรื่องนี้ก็คือ แมวของหนู ซึ่งได้รับการขยายความต่อไปว่า
แมวแต่ละตัวของหนูเป็นอย่างไรบ้าง ด้วยข้อมูลเกี่ยวกับสีของมัน

5. หน่วยแสดงแก่นความ(topic marker) เป็นหน่วยที่เป็นองค์ประกอบในนามวลี
ทำหน้าที่บอกการเป็นแก่นความของอนุภาค/ประโยค เช่น นี้, นั้น, สำหรับ...นั้น (Ekniyom:
1982) ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

ปัญหารถติดนี้ ทำให้นักเรียนเดือดร้อน

สำหรับปัญหานี้ ทำให้เกิดการล่าช้าในการเดินทาง

6. หน่วยแสดงเนื้อหา(comment marker) เป็นหน่วยที่บอกการเป็นเนื้อหาของ
ประโยคซึ่งเป็นความเก่า เช่น นี้แหละ, นั่นเอง, ต่างหาก (Ekniyom: 1982)ดังในตัวอย่าง
ต่อไปนี้

สาเหตุหลักก็คือการจราจรนั่นเอง

เด็กคนที่ไม่สบายคนต่างหาก

7. ความต่อเนื่อง(continuity) คือ คุณสมบัติที่แสดงความเชื่อมโยงของ
แก่นความที่มีรูปแสดงเป็นหน่วยนามวลีที่ปรากฏอยู่ในปริจเจต ค่าความต่อเนื่องของรูปแสดง
เหล่านี้ก็จะต่างกันขึ้นอยู่กับความสามารถในการขยายความของรูปแสดงนั้นๆในปริจเจต(Givon:
1983) กิวอน ได้แบ่งความต่อเนื่องเป็น 2 ระดับ

7.1 ความต่อเนื่องระดับจุลภาค(micro continuity) มี 2 ชนิด คือ
ความต่อเนื่องของแก่นความ และความต่อเนื่องของเหตุการณ์

-ความต่อเนื่องของแก่นความ (topics/participants continuity) เป็นความต่อเนื่องที่เกิดจากการเชื่อมโยงเนื้อหาด้วยหน่วยนามวลี ซึ่งอาจจะมีรูปเป็นนามและ ส่วนขยาย หรือสรรพนาม

-ความต่อเนื่องของเหตุการณ์ (action continuity) เป็นความต่อเนื่องที่เกิดจากการเชื่อมโยงเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นตามลำดับ ซึ่งจะแสดงด้วย กาล(tense) หรือ การณ์ลักษณะ(aspect) และอรรถาณเคราะห์(modality)

7.2 ความต่อเนื่องระดับมหภาค(macro continuity) คือ ความต่อเนื่องของเนื้อหา(thematic continuity) เป็นความต่อเนื่องที่เกิดจากการมองภาพรวมของการแสดง ความเชื่อมโยงระดับจุลภาคว่า มีการขยายความของแก่นความอย่างไร มีความต่อเนื่องของแก่นความมากน้อยแค่ไหน มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้าง อะไรเกิดก่อน เกิดหลังอะไร อะไรเป็นเหตุอะไรเป็นผล

8. ค่าความต่อเนื่อง(degree of continuity) เป็นค่าที่แสดงถึงความสามารถในการขยายแก่นความของนามวลีในปริจเจตนั้นๆ กิวอนได้ศึกษาค่าความต่อเนื่องของแก่นความ โดยมีการให้ค่าความต่อเนื่อง 3 วิธีดังนี้

8.1 การให้ค่าความต่อเนื่องจากคำย้อนกลับ(look-back) คือ การมองย้อนกลับไปว่าอนุภาคขึ้นต่อเนื่องมาจากอนุภาคใด วิธีนี้จะเป็นวิธีที่ศึกษาถึง ระยะห่างระหว่างรูปแสดงแก่นความกับต้นเค้า ถ้ารูปแสดงแก่นความใดมีระยะห่างจากต้นเค้าน้อย ก็จะมีค่าย้อนกลับน้อย ทำให้มีค่าความต่อเนื่องมาก เพราะคนเราสามารถรู้ได้อย่างรวดเร็วว่าอนุภาคนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรและต่อเนื่องมาจากอนุภาคใด แต่ถ้ารูปแสดงใดมีระยะห่างจากต้นเค้ามามาก ก็จะมีค่าย้อนกลับมาก ทำให้มีค่าความต่อเนื่องน้อย การให้ค่าย้อนกลับนี้ ให้โดยการนับจำนวนอนุภาคไปทางซ้ายของรูปแสดงแก่นความนั้น จนถึงต้นเค้าหรือนามวลีที่รูปแสดงนั้นอ้างอิง กิวอนได้กำหนดให้รูปแสดงแก่นความมีค่าความต่อเนื่องมากที่สุด เมื่อรูปแสดงนั้นมีคำย้อนกลับเป็น 1 คะแนน ซึ่งก็หมายความว่า รูปแสดงแก่นความนี้มีระยะห่างจากต้นเค้าเพียง 1 อนุภาคเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจาก กิวอนเชื่อว่า ความจำระยะสั้นของมนุษย์ในการระลึกถึงสิ่งที่ผ่านมาแล้วนั้น ควรจะอยู่ในช่วง 1 อนุภาค และในกรณีที่รูปแสดงนั้นไม่มีต้นเค้า(antecedent) หรือในกรณีที่รูปแสดงแก่นความนั้นอยู่ในอนุภาคที่ขึ้นต้นปริจเจต กิวอนได้กำหนดให้รูปแสดงนั้นมีคำย้อนกลับเป็น 20 คะแนน ซึ่งเป็นคำย้อนกลับที่มีค่าความต่อเนื่องน้อยที่สุด เนื่องจาก กิวอนเชื่อว่า การที่รูปแสดงแก่นความอยู่ห่างจากต้นเค้าถึง 20 อนุภาคนั้นมันเป็นไปได้ยาก เพราะถ้า

รูปแสดงแก่นความนั้นอยู่ห่างจากต้นเค้มาถึง 20 อนุภาค ก็จะทำให้รูปแสดงแก่นความนั้นขาดความต่อเนื่องของแก่นความ ดังนั้นจึงเปรียบได้กับการขึ้นต้นปริจเจทใหม่ การให้ค่าย้อนกลับมีลักษณะดังในตัวอย่างต่อไปนี้

ก) ปัญหาการจราจร มีหลายปัญหา

20

ข) แต่ปัญหาที่สำคัญที่สุด คือ ปัญหาการจราจรที่มีผลกระทบต่อถึงนักเรียน

1

ค) เพราะนักเรียน มีความจำเป็นต้องอาศัยการจราจรในการเดินทาง

1

มาโรงเรียน

จากตัวอย่างข้างต้น รูปแสดง ปัญหาการจราจร ในอนุภาค ก) เป็นรูปแสดงในอนุภาคขึ้นต้นปริจเจทจึงไม่มีต้นเค้เพื่อการอ้างอิง ค่าย้อนกลับที่ได้ คือ 20 คะแนน

รูปแสดง ปัญหาที่สำคัญที่สุด ในอนุภาค ข) เป็นรูปแสดงที่มีต้นเค้เพื่อการอ้างอิง คือ ปัญหาการจราจร ในอนุภาค ก) ค่าย้อนกลับที่ได้ คือ 1 คะแนน

รูปแสดง นักเรียน ในอนุภาค ค) เป็นรูปแสดงที่มีต้นเค้เพื่อการอ้างอิง คือ นักเรียน ในอนุภาค ข) ถึงแม้ว่าจะไม่ได้อยู่ในตำแหน่งแก่นความแต่ก็สามารถเป็นต้นเค้ได้ ดังนั้นค่าย้อนกลับที่ได้ คือ 1 คะแนน

8.2 การให้ค่าความต่อเนื่องจากค่าสืบเนื่อง(persistence) คือ การคงแก่นความเดิมไว้โดยไม่ว่าถึงรูปแสดงที่ใช้ และการคงไว้ซึ่งแก่นความเดิมนี้จะแสดงความต่อเนื่องได้ต้องไม่มีแก่นความที่มีความหมายอื่นมาขัดขวาง วิธีนี้จะเป็นวิธีที่ศึกษาถึงความถี่ของการให้สารเพิ่มเติมเกี่ยวกับแก่นความนั้นในประโยคที่ตามมา ถ้ารูปแสดงแก่นความเดิมมีความถี่ของการให้สารเพิ่มเติมเกี่ยวกับแก่นความนั้นในประโยคที่ตามามาก รูปแสดงนี้ก็จะมีความสืบเนื่องมาก เพราะแก่นความนี้ได้รับการขยายความมาก การให้ค่าความต่อเนื่องนี้จะให้จากการนับจำนวนอนุภาคไปทางขวาของรูปแสดงนั้น โดยนับอนุภาคที่มีแก่นความที่มีความหมายเดียวกันคล้ายกันหรือใกล้เคียงกันกับความหมายของแก่นความเดิมของอนุภาคที่อยู่ก่อนหน้า หรือนับอนุภาคที่มีแก่นความเดิมปรากฏอยู่ไม่ว่าจะปรากฏอยู่ในส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งของอนุภาคนั้น ก็วนได้กำหนดให้รูปแสดงมีค่าความต่อเนื่องน้อยที่สุดเมื่อมีค่าสืบเนื่องเป็นศูนย์(0) แต่ไม่ได้กำหนดค่าสืบเนื่องที่มีค่ามากที่สุดไว้ เพราะยังมีมากเท่าไรก็ยังมีค่าความ

ต่อเนื่องมากขึ้นเท่านั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก) เพราะ รถติด เป็นเหตุสุดวิสัย

0

ข) (0=นักเรียน) ไม่รู้ว่าจะมาถึงเมื่อใด

7

ค) ทำให้ นร.พวกที่มานั้น ไม่เข้าเรียน

6

ง) เพราะ (0=นักเรียน) กลัวจะถูกทำโทษ

5

จ) ทำให้ (0=นักเรียน) ก่อปัญหาในหลายๆด้าน

4

ฉ) พอตอนเย็น (0=นักเรียน) กลับบ้าน

3

ช) (0=นักเรียน) ยังมีทันทำอะไร

2

ซ) (0=นักเรียน) ก็ต้องนอน

1

ฅ) เพราะ (0=นักเรียน) ต้องตื่นมาเรียนตอนเช้า

0

* (0=นักเรียน หมายถึง สัญลักษณ์ (0) มีต้นเค้า คือ นักเรียน)

จากตัวอย่างข้างต้น รูปแสดง รถติด ในอนุภาค ก) เป็นรูปแสดงแก่นความที่ไม่มี
การให้สารเพิ่มเติมเกี่ยวกับแก่นความนี้ไปยังอนุภาคถัดไปที่ต่อเนื่องกัน ดังนั้นค่าสืบเนื่องจึงเป็น
0 คะแนน

รูปแสดง 0 ในอนุภาค ข) มีต้นเค้า คือ "นักเรียน" เป็นรูปแสดงแก่นความที่มี
การให้สารเพิ่มเติมเกี่ยวกับแก่นความนี้ในอนุภาคถัดไปที่ต่อเนื่องกันจนถึงอนุภาค ฅ) ค่า
สืบเนื่องที่ได้ คือ 7 คะแนน

ค่าสืบเนื่องของรูปแสดงแก่นความใน อนุภาค ค) - ฅ) จะลดลงอนุภาคละ 1 คะแนน
เพราะค่าสืบเนื่องจะน้อยลงเรื่อยๆ จนถึงอนุภาค ฅ) ก็จะสิ้นสุดการให้สารเพิ่มเติมเกี่ยวกับ

แก่นความนี้ และรูปแสดงแก่นความในอนุภาคี ๗) ก็จะมีค่าสืบเนื่องเป็น 0 คะแนน

8.3 การให้ค่าความต่อเนื่องจากค่ากำกวม(ambiguity) เป็นการให้ค่าความต่อเนื่องที่ขึ้นอยู่กับการที่รูปแสดงแก่นความอ้างกลับไปต้นเค้าได้หลายต้นเค้า กิวอน เรียกว่า ค่าการกำกวม ถ้าค่าการกำกวมสูงแสดงว่าการเชื่อมโยงต่ำก็คือมีค่าความต่อเนื่องน้อย ถ้าไม่มีการกำกวมเลยก็แสดงว่ามีค่าความต่อเนื่องมาก เนื่องจากในข้อมูลเป็นความเรียงที่ยาวเพียง 1 หน้า และมีแก่นความไม่มากนักจนทำให้เกิดความกำกวมได้ ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จึงไม่ใช้ค่านี้นในการวัดค่าความต่อเนื่อง แต่ในงานของกิวอนได้วิเคราะห์นวนิยายทั้งเรื่องหรืองานเขียนขนาดใหญ่ซึ่งมีแก่นความหรือ ตัวละครหลายตัว จึงมีการใช้ค่านี้นในการให้ค่าความต่อเนื่อง

9. รูปแทน(anaphora) คือรูปที่ไม่มีมีความหมายโดยอิสระ เนื่องจากมีความหมายเกี่ยวโยงไปถึงต้นเค้า การจะตีความจึงต้องอ้างกลับไปต้นเค้า (Wasow 1979: 1) รูปแทนอาจจะเป็น สุตรูป คำ วลี หรือ ประโยคก็ได้ ส่วนที่เป็นรูปแทนจะขีดเส้นใต้ไว้ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

ก) *The president* promised that he will end the war.

he เป็นรูปแทน มี *The president* เป็น ต้นเค้า

ข) แม้ว่าการที่นักเรียนจะออกจากบ้านโดยหลักสี่เลยเวลาที่ 0 คาดว่ารถจะติดเป็นจำนวนมาก

0 เป็นรูปแทน มี นักเรียน เป็น ต้นเค้า

10. ต้นเค้า(antecedent) เป็นสิ่งซึ่งให้ความหมายของรูปแทน(Wasow 1979: 1) ต้นเค้าในปริจเจตอาจจะแยกได้เป็น 3 ชนิด คือ

10.1 ต้นเค้านามวลี(noun phrase antecedent) คือ การที่นามวลีเป็นต้นเค้าของรูปแทน (Wasow 1979: 1) ส่วนที่เป็นต้นเค้าจะแสดงด้วยตัวเอน ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

นักเรียน ทำการบ้านเสร็จ 0 ก็ไปอาบน้ำ

นามวลีที่เป็นต้นเค้าของรูปแทน 0 คือ นักเรียน

10.2 ต้นเค้าประโยค(sentencial antecedent) คือ การที่ประโยคหรืออนุภาคีเป็นต้นเค้าของรูปแทน(Ekniyom: 1982) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก) นักเรียน ต้องใช้เวลาเดินทางจากบ้านมาโรงเรียนต้องใช้เวลาเดินทางจากบ้านมาโรงเรียนเป็นเวลา 2 ชั่วโมง บางวันก็เกิน

ข) ซึ่ง 0 เป็นเพราะการจรรยาที่ติดขัดบนถนนพลโยธินนั่นเอง
อนุภาคที่เป็นต้นเค้าของรูปแทน 0 ในอนุภาค ข) คืออนุภาค ก) ทั้งอนุภาค

10.3 ต้นเค้าปริจเจก(discourse antecedent) คือ การที่ปริจเจกเป็น
เป็นต้นเค้าของรูปแทน (Wason 1979) ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

"ยกตัวอย่างเช่นดิฉันเรียนรอบข้างอยู่โรงเรียนเซนต์จอร์จ บ้านอยู่มีนบุรี
ต้องใช้เวลาเดินทางจากบ้านมาโรงเรียนเป็นเวลา 2 ชั่วโมงเต็ม บางวันก็เกิน ซึ่งเป็นเพราะ
การจราจรที่ติดขัดบนท้องถนนพลโยธินนั่นเอง ช่วงที่รถจะติดมากก็คือ ช่วงบางเขนและเกษตร
หลังจากนั้นรถมาติดแถวๆ เสนา เรือขมาจนถึงโรงเรียนเซนต์จอร์จ ปัญหานี้ มีผลค่อนักเรียนทั้ง
ทางตรงและทางอ้อม"

ปริจเจกที่เป็นต้นเค้าของรูปแทน ปัญหานี้ คือ ปริจเจกที่อยู่ข้างหน้าทั้งหมด

11. ความรู้ร่วมของคู่สนทนา(shared knowledge) เป็นความรู้ที่ช่วยให้ผู้ฟัง
สามารถตีความรูปแสดงได้จากสถานการณ์สื่อสาร (Givon: 16) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก) 0 จะเห็นได้ว่า

ข) ปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนี้ คือ ส่วนน้อย

รูปแสดง 0 ในที่นี้ สามารถตีความจากสถานการณ์สื่อสารได้ว่า การละประธาน
ไว้เป็นสัญรูป(0) นั้น หมายถึง ผู้อ่าน

ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. ขยายความรู้เกี่ยวกับปริจเจก และรูปแทน ในภาษาไทย
2. ขยายความรู้เรื่องการเชื่อมโยงความในปริจเจก
3. นำไปประยุกต์ใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินคุณภาพของปริจเจก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ในวิกิยานิพนธ์ฉบับนี้แยกได้เป็น 3 กลุ่ม คือ
งานวิจัยเรื่อง โครงสร้างภาษาไทย, งานวิจัยเรื่อง การใช้รูปแทนคำนามเพื่อบอกความต่อเนื่อง
และ งานวิจัยเรื่อง ความต่อเนื่องของแก่นความและความเชื่อมโยง

- คำนามคำเดียว (ซึ่งอาจจะเป็นคำนามเดี่ยวหรือคำนามผสมก็ได้) เช่น เสื้อ
แม่ หลอดไฟ ผ้าปูโต๊ะ

- คำสรรพนามคำเดียว เช่น ฉัน คุณ

- คำนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย เช่น ร่ม กระจ่าง, เด็ก หรือผู้ใหญ่

- คำนามเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย เช่น นาฬิกา บ้าน นั้น

- คำสรรพนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย เช่น ฉัน กระจ่าง, คุณ กับ ฉัน

- คำนามและคำสรรพนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย เช่น บ้าน ของเธอ,
ปากกา กับ ดินสอ ของ เขา

- คำนามและคำสรรพนามเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย เช่น บ้าน คุณ,
นาฬิกา ฉัน

2. หน่วยคุณศัพท์(ค) คือ องค์ประกอบของนามวลีซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำ 2 ชนิด
คือ คำคุณศัพท์และคำลักษณนาม เฉพาะคำคุณศัพท์อาจจะปรากฏตามลำดับได้ หน่วยคุณศัพท์จึงอาจ
จะประกอบด้วยสองอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้ คือ

- คำคุณศัพท์คำเดียว เช่น

ใหม่ ในตัวอย่างว่า เสื้อ*ใหม่*

- คำลักษณนาม กับคำคุณศัพท์ เช่น

ตัว ใหม่ ในตัวอย่างว่า เสื้อ*ตัว ใหม่*

3. หน่วยจำนวน(จ) คือ องค์ประกอบของนามวลีซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำ 5 ชนิด
คือ คำลักษณนาม คำจำนวนนับ คำลำดับที่ คำหน้าจำนวน และคำหลังจำนวน แต่จะต้อง
มีคำลักษณนามอยู่ด้วยอย่างน้อย 1 คำ หน่วยจำนวนจึงอาจจะประกอบด้วยสองอย่างใดอย่างหนึ่ง
ต่อไปนี้คือ

- คำลักษณนามคำเดียว เช่น *ใบ* ซึ่งตามหลังคำนาม ทมอญ ในประโยคที่ว่า
ขอทมอญ*ใบนี้* จะสังเกตได้ว่าในกรณีเช่นนี้คำลักษณนามจะมีความหมายบอกจำนวนเป็น "หนึ่ง"
ไปด้วยในตัว

- คำบอกจำนวนนับ และคำลักษณนาม เช่น

2 ตัว ในตัวอย่างว่า เสื้อ*2 ตัว*

หลาย คน " เด็ก*หลาย คน*

- คำลักษณะนามและคำลำดับที่ เช่น
 ตัว เดียว ในตัวอย่างว่า เลือ^๕ตัว เดียว
 คัน ที่สอง ในตัวอย่างว่า รถคัน ที่สอง
- คำหน้าจำนวนและคำลักษณะนาม เช่น
 อีก ตัว ในตัวอย่างว่า เลือ^๕อีก ตัว
 ทั้ง ห่อ " บุหรี^๕ทั้ง ห่อ
- คำลักษณะนาม และ คำหลังจำนวน เช่น
 หลา เศษ ในตัวอย่างว่า ผ้าหลา เศษ
 หนัก กว่าๆ " น้ำตาลหนัก กว่าๆ
- คำจำนวนนับ คำลักษณะนาม และคำลำดับที่ เช่น
 2 คน แรก ในตัวอย่างว่า ลูก 2 คน แรก
 2 คัน หน้า " รถ 2 คัน หน้า
- คำหน้าจำนวน คำจำนวนนับ คำลักษณะนาม เช่น
 ลูก 2 ลูก ในตัวอย่างว่า มะนาวลูก 2 ลูก
 ตั้ง 3 ลูก " ไก่ตั้ง 3 ลูก
- คำจำนวนนับ คำลักษณะนาม คำหลังจำนวน เช่น
 2 หลา เศษ ในตัวอย่างว่า ผ้า 2 หลา เศษ
 3 หนักกว่า " น้ำตาล 3 หนักกว่า

4. หน่วยกำหนด(ก) คือ องค์ประกอบของนามวลีซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำ 3 ชนิด คือ คำบอกกำหนดเสียงตรีและจิตวา(ซึ่งรวมคำไม่บอกกำหนดด้วย)คำบอกกำหนดเสียงโท และ คำลักษณะนาม เฉพาะคำ 2ชนิดแรกอาจจะปรากฏตามลำดับได้ หน่วยกำหนดจึงอาจประกอบด้วย อย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้คือ

- คำบอกกำหนดเสียงตรีและจิตวา หรือ คำไม่บอกกำหนด เช่น
 ฐ ^๕ ในตัวอย่างว่า เลือ^๕
 โทน " ถนนโทน
 ๕ ^๕ ^๕ ^๕
 ๕ ^๕ " เลือ^๕

- คำบอกกำหนดเสียงโท เช่น

นี้	ในตัวอย่างว่า	เสือนี
นั้น	"	ตุนั้น
โน้น	"	ต้นไม้โน้น

- คำลักษณะนาม กับ คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา หรือกับคำไม่บอกกำหนด เช่น

ตัว นี้	ในตัวอย่างว่า	เสือดัว นี้
สาย ไทน์	"	ถนนสาย ไทน์
ตัว อื่น	"	เสือดัว อื่น

5. หน่วยขยายเสริม(ขส)ซึ่งอาจจะประกอบด้วยวลีลดฐานะชนิดใดชนิดหนึ่งใน 3 ชนิด

ดังนี้คือ

- พิเศษวลีลดฐานะ เช่น

ส่วนมาก	ในตัวอย่างว่า	คนส่วนมาก
โดยทั่วไป	"	ผู้ใหญ่โดยทั่วไป

- สถานที่วลีลดฐานะ เช่น

ในครัว	ในตัวอย่างว่า	ไฟในครัว
จากบ้าน	"	จดหมายจากบ้าน

- กาลวลีลดฐานะ เช่น

วันนี้	ในตัวอย่างว่า	หนังสือพิมพ์วันนี้
เมื่อวาน	"	กับข้าวเมื่อวาน

วิจิตรได้กล่าวว่า วลีลดฐานะ หมายถึง วลี ซึ่งลดฐานะลงมากำหนดหน้าที่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของวลี ซึ่งตามปกติ วลีทำหน้าที่เป็น "ส่วนของประโยค"

องค์ประกอบของนามวลี 5 ชนิดดังกล่าวข้างบนนี้ อาจนำมาประกอบเข้าเป็นแบบโครงสร้างของนามวลีได้เป็น 17 แบบด้วยกัน คือ

1. ล เช่น เสื่อ, ฉันท, ร่มกะหมวก, บ้านคุณ
2. ล ค เช่น เสื่อ/ใหม่, เสื่อ/ตัวใหม่
3. ล จ เช่น หมอน/ใบ, เสื่อ/สองตัว, เด็ก/หลายคน, เสื่อ/ตัวเดียว
4. ล ก เช่น เสื่อ/นี้, เสื่อ/นี้, เสื่อ/ตัวนี้, เด็ก/คนไหน

5. ล ค จ เช่น เลื้อ/ใหม่/สองตัว, บ้าน/หลังเล็ก/หลังเดียว
6. ล จ ค เช่น เนื้อ/สอง/ชิ้นใหญ่, องุ่น/สีช่อ/เบื้อเร่อ
7. ล ค ก เช่น เลื้อ/ใหม่/นี้, บ้าน/หลังเล็ก/หลังนี้
8. ล จ ก เช่น เลื้อ/สอง/ตัวนี้, แก้ว/ตัวแรก/นั้น
9. ล ก จ เช่น เลื้อ/นี้/ตัวเดียว, กระเป๋าถือ/ใบโน้น/อีกใบหนึ่ง
10. ล ค จ ก เช่น เลื้อ/ใหม่/สอง/ตัวนั้น, โต๊ะ/กลม/ตัวแรก/นั้น
11. ล ค ก จ เช่น เลื้อ/ใหม่/ตัวนี้/ตัวเดียว, บ้าน/หลังเล็ก/นี้/อีกหลังหนึ่ง
12. ล จ ค ก เช่น เนื้อ/สอง/ชิ้นใหญ่/นี้, น้ำหอม/สามขวด/เล็กๆ/นั้น
13. ล ช ส เช่น
หนังสือ/ส่วนมาก	ในตัวอย่างว่า	หนังสือ/ส่วนมาก คือ
จดหมาย/จากบ้าน	"	จดหมาย/จากบ้าน เพิ่งมาถึง
ข่าว/วันนี้	"	ข่าว/วันนี้ สั้นมาก
14. ล ค ช ส เช่น
รถ/เล็ก/ส่วนมาก	ในตัวอย่างว่า	รถ/เล็ก/ส่วนมาก วิ่งช้า
นาฬิกา/เรือนใหญ่/ในห้องโถง	"	นาฬิกา/เรือนใหญ่/ในห้องโถง คืแล้ว
ข่าว/สำคัญ/วันนี้	"	ข่าว/สำคัญ/วันนี้ คือ อะไร
15. ล ช ส จ เช่น คน/ธรรมดา/สองคน, เด็ก/ที่บ้าน/ทุกคน
16. ล ค จ ช ส เช่น บ้าน/หลังใหญ่/สองหลัง/ที่บนเนิน
17. ล จ ค ช ส เช่น เนื้อ/สองชิ้น/ใหญ่/ในจาน

2. งานวิจัยเรื่อง การใช้รูปแทนคำนามเพื่อบอกความต่อเนื่อง
การศึกษาเรื่องการใช้รูปแทนคำนามเพื่อบอกความต่อเนื่อง ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาคือ
งานวิทยานิพนธ์ของ ประภาพร มณีโรจน์ (2528)

ประภาพร ได้ศึกษา โดยวิเคราะห์รูปแทนคำนามที่ใช้เพื่อแสดงกระบวนการบอก
ความต่อเนื่องในข้อเขียนภาษาไทย โดยศึกษาความถี่ของการใช้รูปแทนคำนาม 4 ประเภท คือ
รูปแทนประเภทอรุปร, รูปแทนประเภทซ้ำรูป, รูปแทนประเภทบ่งชี้ และรูปแทนประเภทคำสรรพนาม
ในบทความ 10 บทความในวารสารศิลปวัฒนธรรม และพบว่ารูปแทนประเภทอรุปรซึ่งในวิทยานิพนธ์
ฉบับนี้ผู้วิจัย เรียกว่า สรุปรูป มีความถี่ของการปรากฏมากที่สุด 49.88 % รองลงมา ได้แก่ รูปแทน

ประเภทซ้ำรูป 32.04 % รูปแทนประเภทบ่งชี้ 12.18 % ตามลำดับ และ รูปแทนประเภทคำสรรพนามมีความถี่ของการปรากฏน้อยที่สุด 5.90%

จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาของประเภทแล้ว ทำให้ทราบว่า มีการใช้รูปแทนคำนาม ซึ่งในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยเรียกว่า รูปแสดงแก่นความ มี 4 ประเภท คือ อรูป(สัณรูป), รูปแทนประเภทซ้ำรูป, รูปแทนประเภทบ่งชี้ และรูปแทนประเภทคำสรรพนาม

3. งานวิจัยเรื่อง ความต่อเนื่องของแก่นความและการเชื่อมโยง

งานวิจัยเรื่อง ความต่อเนื่องของแก่นความและการเชื่อมโยงที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา มี 3 งานวิจัย คือ "Topic Continuity In Spoken English" ของ กิวอน (1983), "Topic Continuity In Written English" ของ บราวน์ (1983) และ COHESION IN ENGLISH ของ ฮัลลิดีและฮาซัน (1976)

3.1 บทความเรื่อง "Topic Continuity In Spoken English" ของ กิวอน(1983 :347-361)

กิวอน ได้ศึกษาความต่อเนื่องของแก่นความ ในปริจเฉทภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาพูดจากการเล่าอดีตชีวิตประวัติของชายชาวเม็กซิกันวัย 55 ปีโดยจะศึกษารูปแสดงแก่นความ ในตำแหน่ง แก่นความ และ/หรือ ประธานเท่านั้น โดยกิวอนจะศึกษาทั้งรูปแสดงแก่นความและค่าความต่อเนื่องของรูปแสดงแก่นความแต่ละรูป ซึ่งปรากฏผลดังนี้

ในปริจเฉทภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาพูดมีการใช้รูปแสดงแก่นความในระดับคำและวลีทั้งหมด 7 รูป ซึ่งจะแสดงโดยการขีดเส้นใต้ ในตัวอย่างต่อไปนี้

1. รูปแทนที่เป็น สัณรูป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

...and the turkeys would come in and 0 roost in...

2. สรรพนาม ได้แก่ สรรพนามเอกพจน์ สรรพนามพหูพจน์ และสรรพนามเอกพจน์บุรุษที่ 3 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

...He was born in Sherman, and when he was about a year old they moved down to...Hason...

3. นามวลีชี้ชัด ได้แก่ ชื่อเฉพาะ เช่น John, นามที่มีคำนำหน้านามที่บอกความชี้ชัด เช่น the turkeys, หรือนามที่มีคำกำหนด เช่น that mesquite ดังตัวอย่างต่อไปนี้ตามลำดับ

...and ol'John told him, he said...

...Anyway, the turkeys would come into the river to roost...

...that mesquite was thick back then...

4. นามวลีที่มีสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ (possessive definite np's) เช่น my dad ดังตัวอย่างต่อไปนี้

...Well my dad was born in Sherman...

5. สรรพนามที่บอกการกำหนด (demonstrative pronouns) มักจะใช้ในการอ้างถึงหน่วยข้อความขนาดใหญ่ เช่น That ในตัวอย่างต่อไปนี้

...the winter of thirty-one, spring of thirty-two. And ah, it was four feet [of snow] all over, that's when these ol'wild horses ate each other's tails out and ate their manes off and, and ate so many it killed a bunch of them 'cause they ate pinon needles, and dried sticks, you know, they'd ruin their stomachs and just killed them, you know. That was that kind of a winter...

6. นามวลีชี้ชัด ตามด้วยช่วงหยุดพัก (definite np' followed by a pause) เป็นรูปแสดงที่มีความต่อเนื่องน้อยแสดงถึงความลังเลไม่แน่ใจ เช่นในตัวอย่างต่อไปนี้

... and of course the hunters started coming in and coyotes and the...the predators got to take there...

7. การซ้ำนามวลีชี้ชัด (definite np's involving repetition) เป็นรูปแสดงที่เกิดจากการกล่าวซ้ำหัวข้อ (topic repetition) หรือ การแทนที่ (substitution) และเป็นรูปแสดงที่มีความต่อเนื่องน้อย เช่นในตัวอย่างต่อไปนี้

... ours, ours homestead was about fifty miles south of Grants...

... my older...three or four brothers were born...

ทิวอนเชื่อว่า รูปแสดงแก่นความทั้ง 7 รูปนี้มีค่าความต่อเนื่องของแก่นความไม่เท่ากัน เขาจึงทำการศึกษา โดยการให้ค่าความต่อเนื่องของรูปแสดงแก่นความแต่ละรูปจากค่าเฉลี่ยค่าย้อนกลับ (look-back) และค่าเฉลี่ยค่าสืบเนื่อง (persistence) ดังที่ได้กล่าวไว้

ในคำอธิบายศัพท์หน้า 6-8 แล้ว ก็วนได้สรุปว่า รูปแสดงแก่นความแต่ละรูปมีค่าความต่อเนื่อง
มากน้อยลดหลั่นกัน ดังนี้

สัญรูป > สรรพนาม > นามวลีชี้ชัด > นามวลีชี้ชัดที่มีส่วนขยาย

รูปแสดงแก่นความที่อยู่ทางซ้ายสุด คือ สัญรูป มีค่าความต่อเนื่องมากที่สุดและ
รูปแสดงแก่นความที่อยู่ทางขวาสุด คือ นามวลีชี้ชัดที่มีส่วนขยาย มีค่าความต่อเนื่องน้อยที่สุด

3.2 บทความเรื่อง "Topic Continuity In Written English Narrative"
ของ บราวน์ (1983: 317-341)

บราวน์ ได้ศึกษาความต่อเนื่องของแก่นความในนิทานปริจเจตภาษาอังกฤษ
ที่เป็นภาษาเขียนจากนวนิยายแนวต้นเต็นเรื่อง Doctor No, a James Bond แต่งโดย เอียน
เฟมมิง บราวน์ได้ศึกษาในแนวเดียวกับกิวอนคือ ศึกษารูปแสดงแก่นความและค่าความต่อเนื่อง
ของรูปแสดงแก่นความแต่ละรูป โดยศึกษาเฉพาะภาษาเขียนเท่านั้น ไม่รวมบทสนทนา

ในนิทานปริจเจตภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาเขียน มีการใช้รูปแสดงแก่นความ
ในระดับคำ และ วลี ทั้งหมด 10 รูป ซึ่งจะแสดงโดยการขีดเส้นใต้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. รูปแทนที่เป็น สัญรูป เช่น 0 ในตัวอย่างต่อไปนี้

John picked up his hat and 0 left.

2. สรรพนามที่ไม่มีการเน้นเสียง เช่น สรรพนามบุรุษที่ 3 ในตัวอย่าง
ต่อไปนี้

John picked up his hat and placed it on his head.
Then, he smiled at Mary across the room and she waved at him as he
strode out of the room.

3. สรรพนามที่มีการเน้นเสียงจะแยกแยะสรรพนามทั้งที่มีการเน้นเสียงและ
ไม่เน้นเสียงได้จากการอ่านนวนิยายเรื่องนี้ดังๆ เช่น He ในตัวอย่างต่อไปนี้

He did it.

4. นามวลีที่มีคำนำหน้านามที่บอกความชี้ชัด เช่น the hat, the noisy
room ในตัวอย่างต่อไปนี้

John put the hat on his head and strode out of the
noisy room.

5. นามวลีที่มีคำกำหนด(demonstrative+np)เช่น this, that, or these, those ในตัวอย่างต่อไปนี้

John smiled at Mary as he strode out of the room.
That smile bothered her for weeks afterwards.

6. สรรพนามที่บอกการกำหนด(demonstrative pronoun) เช่น That ในตัวอย่างต่อไปนี้

John smiled at Mary as he strode out of the room.
That seemed inconsistent with his previous actions.

7. นามวลีที่เป็นชื่อเฉพาะ เช่น John, Mary, London ในตัวอย่างต่อไปนี้

John smiled at Mary as he strode out of the room.
He had to catch a plane to London within his previous actions.

8. นามวลีที่มีการแสดงความเป็นเจ้าของ(np following possessive) เช่น John's smile, his inconsistent ในตัวอย่างต่อไปนี้

For weeks Mary was bothered by John's smile and his inconsistent manner.

9. นามวลีทั่วไป(generics) เช่น Hats ในตัวอย่างต่อไปนี้

Hats seem unnecessary.

10. นามวลีไม่ชี้ชัด(indefinite referentials)เป็นการกล่าวถึงนามวลีโดยไม่ได้มีการเจาะจงอย่างชัดเจน หรือเป็น นามวลีที่มีคำนำหน้านามที่ไม่บอกความชี้ชัด เช่น a hat ในตัวอย่างต่อไปนี้

John picked up a hat which wasn't his and strode from the room.

Several secretaries giggled when they saw it.

บราวน์ มีความเชื่อเช่นเดียวกับกิวอนว่ารูปแสดงแก่นความแต่ละรูปนั้นมีความต่อเนื่องไม่เท่ากัน เขาจึงทำการศึกษาโดยให้ค่าความต่อเนื่องของรูปแสดงแก่นความแต่ละรูปโดยใช้วิธีการให้ค่าความต่อเนื่องของกิวอน คือ ค่าย้อนกลับ และค่าสืบเนื่อง บราวน์

สรุปผลโดยแสดงให้เห็นความลดหลั่นของค่าความต่อเนื่องจากการให้ค่าทั้ง 2 ชนิดดังนี้

แผนภูมิแสดงค่าเฉลี่ยย้อนกลับ

ค่าความต่อเนื่องมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยย้อนกลับ	สูตรรูป (1)
	สรรพนาม (1.72)
	สรรพนามที่บอกการกำหนด (2.27)
	นามวลที่มั่งค่ากำหนด (9.84)
	นามวลที่เป็นชื่อเฉพาะ (9.99)
	นามวลที่มั่งค่านำหน้านามที่บอกความชี้ชัด (16.66)
	นามวลที่มีการแสดงความเป็นเจ้าของ (18.34)
	นามวลไม่ชี้ชัด (19.17)

นามวลทั่วไป (19.23)

ค่าความต่อเนื่องน้อยที่สุด

แผนภูมิ ก: ค่าความต่อเนื่องของรูปแสดงแก่นความของบราวน์ (1983: 329)

จะเห็นได้จากแผนภูมิ ก ว่ารูปแสดงแก่นความที่มีค่าความต่อเนื่องมากที่สุดคือ สูตรรูป(0) เพราะมีค่าย้อนกลับน้อยที่สุด และรูปแสดงแก่นความที่มีค่าความต่อเนื่องน้อยที่สุดคือ นามวลทั่วไป เพราะมีค่าย้อนกลับน้อยที่สุด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิแสดงค่าเฉลี่ยสี่บเนอง

	ค่าความต่องเนองมากที่สุด
	สูตรูป (1.78)
	สรรพนาม (1.69)
	นามวลที่เป็นชื้อเฉพาะ (1.17)
	นามวลที่มีค่ากำหนด (0.56)
	สรรพนามที่บอกการกำหนด (0.33)
	นามวลที่มีค่านำหน้านามที่บอกความซึ้ซัด (0.29)
	นามวลที่วไป (0.21)
	นามวลไม่ซึ้ซัด (0.18)
	นามวลที่มีการแสดงความเป็นเจ้าของ (0.08)
	ค่าความต่องเนองน้อยที่สุด

แผนภูมิ ข: ค่าความต่องเนองของรูปแสดงแก่ความของบรารัน (1983: 329)

จะเห็นได้จากแผนภูมิ ข ว่ารูปแสดงแก่ความที่มีค่าความต่องเนองมากที่สุด คือ สูตรูป(0) เพราะมีค่าสี่บเนองมากที่สุด และรูปแสดงแก่ความที่มีค่าความต่องเนองน้อยที่สุด คือ นามวลที่มีการแสดงความเป็นเจ้าของ เพราะมีค่าสี่บเนองน้อยที่สุด

ผลสรุปจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาจากบรารันแล้วพบว่า รูปแสดงแก่ความที่มีค่าความต่องเนองมากที่สุดจากการให้ค่าความต่องเนองทั้ง 2 วิธี คือรูปแสดง สูตรูป(0) รองลงมาคือ สรรพนาม และรูปแสดงที่มีค่าความต่องเนองน้อยที่สุด คือ นามวล ซึ่งนามวลนี้ก็มีหลายชนิดที่แตกต่างกันไป เช่น นามวลที่วไป, นามวลไม่ซึ้ซัด, นามวลที่มีการแสดงความเป็นเจ้าของ เป็นต้น ซึ่งนามวลเหล่านี้ก็มีค่าความต่องเนองที่ลดหลั่นกันเองด้วย

กล่าวโดยสรุปจากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาจากบทความทั้ง 2 บทความพบว่ารูปแสดงแก่ความระดับ ค่า และวลที่ค่าเนนความต่องเนองของแก่ความในบริจเจอนั้นมีลักษณะคล้ายๆกัน และ ค่าความต่องเนองของรูปแสดงแก่ความแต่ละรูปนี้ก็มีค่าความมากน้อยลดหลั่นกันในลักษณะที่เหมือนกัน คือ สูตรูปเป็นรูปแสดงแก่ความที่มีค่าความต่องเนองมากที่สุด รองลงมา คือ สรรพนาม และ น้อยที่สุด คือ นามวล ซึ่งนามวลนี้ก็อาจจะมึหลายชนิดที่แตกต่างไปดังที่ได้กล่าวแล้ว

นอกจากนี้ กิออน และ บรรานได้อธิบายถึงการใช้รูปแสดงแก่นความในการเชื่อมความในประโยคที่ว่า ถ้ารูปแสดงแก่นความมีระยะห่างจากต้นเค้ามามาก รูปแสดงแก่นความนี้ก็จะ มีขนาดใหญ่และมีค่าความต่อเนื่องน้อย ซึ่งก็คือ นามวลี แต่ถ้ารูปแสดงแก่นความมีระยะห่างจากต้นเค้าน้อยลงเรื่อยๆ รูปแสดงแก่นความนี้ก็จะ มีขนาดเล็กลงเรื่อยๆ เช่นกัน และมีค่าความต่อเนื่องมากขึ้นเรื่อยๆ รูปแสดงแก่นความที่มีขนาดเล็กที่สุดและมีค่าความต่อเนื่องมากที่สุด คือ รูปแสดง สัณรูป(0)

3.3 งานวิจัยของ ฮัลลีย์และฮาชาน ในหนังสือเรื่อง COHESION IN ENGLISH (1976)

ฮัลลีย์และฮาชาน ได้ศึกษาภาพรวมของการโยงความในภาษาอังกฤษ และพบว่า การโยงความในภาษาอังกฤษใช้ทั้งรูปแทนต้นเค้า (antecedent) และหน่วยเชื่อมข้อความต่างๆ เข้าด้วยกัน แบ่งได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้

- 1) การใช้รูปแทนเป็นสรรพนาม เช่น สรรพนาม they ในตัวอย่างต่อไปนี้
Three blind mice, three blind mice
 See how they run! See how they run!
- 2) การใช้รูปแทนแทนที่รูปเดิม (substitution) เช่น one, so, do, the same ในตัวอย่างต่อไปนี้
This fishing line is not strong enough.
I must get a heavier one.
- 3) การละรูปเดิม (ellipsis) เป็นรูปแทนที่ไม่ปรากฏรูป ในงานวิทยานิพนธ์ผู้วิจัย เรียกว่า สัณรูป เช่นในตัวอย่างต่อไปนี้
 A: Have you *been swimming*?
 B: Yes, I have 0.
- 4) การใช้คำเชื่อม (conjunction) เช่น but, and, so, then ในตัวอย่างต่อไปนี้
Dam goes to school everyday but Thong doesn't.
- 5) การใช้ศัพท์อื่น (lexical cohesion) เป็นการโยงข้อความโดย ใช้คำศัพท์เป็นรูปแทน โดยการใช้คำเดิม การกล่าวซ้ำโดยพ้องความหมาย การใช้คำในกลุ่ม

ศัพท์เดียวกัน หรือ การใช้คำกลางๆ เช่น การใช้ The climb แทน The ascent ใน ตัวอย่างต่อไปนี้

-I turned to the ascent of the peak. [The ascent] is
[The climb]

perfectly easy.

The ascent มีความหมายเหมือนกับ The climb

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่กล่าวข้างต้นนี้ ผู้วิจัยได้นำหลักการ และวิธีการวิจัยของ กิวอน และ บรราน มาใช้เป็นกรอบทฤษฎีในงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย